tyr: quibus tanq̃ spiritualib⁹ creaturis spiri/
tualia deuotionis eius signa certius innotue
runt. Ceterum hi sunt plane martyres tui de
us: vt in quibus nec homo nec angelus meri
tum inuenit: singularis tue p̃rogatiua gratie
euidenti⁹ cõmendet: Ex ore infantium ⁊ la/
Ps.8. Luc.1. ctentium perfecisti laudez: Gloria in excelsis
deo: angeli dicunt: ⁊ in terra pax hominibus
bone voluntatis. Magna quidem: sed au/
deo dicere: necdum perfecta laus donec ve/
Mat.19. niat qui dicat: Sinite paruulos ad me veni/
re: quia talium est regnũ celorum: ⁊ pax ho/
minib⁹: etiam sine voluntatis vsu in sacram
to pietatis. Considerẽt hec qui de opere ⁊ vo
luntate ꝯtentiosis solent disputatiõibus cor/
rixari: ꝯsiderent ⁊ aduertant neutrum negli/
gi oportere vbi non videtur deesse facultas:
p̃ersertim cum vtrũq̃ sine altero vbi tamẽ fa/
cultas deest non modo salutem conferre pos/
sit: sed etiam sanctitatẽ. Sed ⁊ hoc quoq̃ fir/
miter teneant prodesse quidem opus sine vo/
luntate: non autem contra voluntatẽ: vt vn/
de saluantur infantes: inde magis damnenẽ
ficte accedentes. Nihilomin⁹ sane in quibus/
dam voluntas sine opere sufficiens: non au/
tem contra opus verbi causa. Rapitur quis
in bona quidem voluntate: sed necdum per/
fecta: necdum idonea martyrium sustinere.
Quis illi audeat pro hac impfectione nega/
re salutem? Forte enim propterea non sinitur
in illam grauem tentationẽ venire: ne defici/
at ⁊ damnetur. Nimirum si in hac tam infir/
ma voluntate inducerẽt in eam que supra ip
sum est tentationẽ nec voluntas roborarẽt:
quis illum dubitet defecturũ: negaturum: et
si in eo mori contigerit etiam ꝯdemnandum?
Luc.9. Qui enim erubuerit me coram hominib⁹: eru/
bescam ⁊ ego eum ait domin⁹ coram angelis
dei. In ea igitur imperfecta voluntate in qua
saluantur vbi deest facultas operis: iam non
saluari posset ꝓpter defectuz operis: vel op⁹
defectionis. Idem vero ⁊ ignorãtia posset ac
cedere. Emulemur proinde charitatem ⁊ se/
ctemur bona opera fratres mei: nec infirmita
tis: nec ignorãtie peccata vllo modo paruipẽ
dentes. Magis autez solliciti ⁊ timorati aga
mus gratias benignissimo ⁊ largissimo salua
tori: qui humane salutis occasiones tam co/
piosa charitate perquirit: vt in his volunta/
tem ⁊ opus in his sine opere voluntatem: in
his etiam sine voluntate opus salutis inueni
re letetur: qui vult omẽs homines saluos fie/
Io.17. ri: ⁊ ad agnitionem sui venire. Hec est enim vi/
ta eterna vt cognoscam⁹ patrem verum deũ
et quem misit iesum christum: qui vnus cum
eo verus est deus super omnia benedictus in
secula. Amen.

In Circumcisione dñi Sermo I

Luc.2.

Postquã consũmati sunt dies octo vt circũcidere/
tur puer: vocatum est nomen eius
iesus. Audiuimus paucis expressuz: magnũ
pietatis sacramentũ. Audiuim⁹ congruã le/
ctionẽ verbo abbreuiato qd̃ fecit dñs sup ter
ram. Abbreuiatũ enim in carne: ampli⁹ abbre/
uiatur suscepta etiam carnis circũcisiõe. Ma
norãtus paulomin⁹ ab angelis dei filius hu/
manã naturã induit: sed iam neipsum respu/
ens remediũ humane corruptiõis: plane mul
tum minorat ab eis. Habes igitur ꝗ magnũ
fidei documentũ: habes ⁊ manifestũ humili/
tatis exemplũ. Ad quid enim tibi circũcisio ne
cessaria: q̃ peccatũ nõ cõmisisti nec ꝯtraxisti?
Qd̃ ipse non feceris etas manifestat: q̃ nõ cõ
traxeris multo certius ꝓbat patris dinitas:
integritas matris. Sũmus sacerdos es quez
nec super patre nec sup matre ꝯtaminanduz
ꝓphetatũ est in lege poti⁹ q̃ mandatuz. Est
enim tibi pater ab eterno: sed deus est in quem
peccatũ non cadit. Est ⁊ mater ex tpe sed vir
go: nec parere potuit in corruptiõe corrupte/
lam. Super hec oia circũcidit puer agn⁹ sine
macula. Et si non eguit tamen voluit circũci/
di. Nec vestigiũ quidem vllum vulneris ha/
bens: alligaturã non refugit vulneris. Non
sic impũ non sic: non sic agit puersitas elatio/
nis humane. Erubescim⁹ vulnerũ ligaturaz:
qui vulnerib⁹ interdũ etiaz gloriamur. Quẽ
nemo potest arguere de peccato: ipse peccati
remediũ. ⁊ verecundũ parit ⁊ austerũ sine vl
la necessitate suscepit: nec repulit cultrũ lapi/
deum: in quo solo vetus illa que raderet ru/
bigo non fuit. Nos econtra inuerecũdi ad ob
scenitatẽ culpe erubescim⁹ agere penitentiaz.
qd̃ extreme demẽtie est: male proni in vulne/
ra: peius in remedia verecũdi. Qui peccatuz
non fecit non dedignat⁹ est se pctõrem repu/
tari: nos ⁊ eẽ volum⁹ ⁊ nolum⁹ estimari. Ita
ne sano opus est medicina: ⁊ non male habẽ/
tibus. Immo ꝯo ita ne eget medicamie non
eger sed medicus? Quis holum tante sibi nõ
dicam glorie sed vel innocẽtie ꝯscius eẽnimi/
ter circũcidentis manũ admitteret? Christus
ꝯo patienter que non rapuit exoluit qui ve/
nerat purgationẽ facere non suscipe delicto/
rum. Sed dicas. Quidni suscipet paruulus?
Immo ꝯo quidni suscipet humilis ⁊ mansue
tus? Quidni obmutesceret coram circũciden
te: qui coram tondente obmutuit: coram cru/

cifigente siluit? Alioqn non erat illi difficile: carnem suaz integrã ꝓseruare ne scinderet: q̃ fecerat ne virginalis vteri porta in exitu suo aperiret? Nõ erat difficile paruulo ꝓhibere ne caro illa circũcideret qn̄ nec mortuo fuit difficile custodire ne corrũperet. Postq̃ ergo ꝓsummati sunt dies octo vt circũcideret puer vocatũ est nomen eius iesus. Magnũ et mirabile sacramẽtũ. Circũcidit puer ⁊ vocatur nomẽ eius iesus. Quid sibi vult ista cõnexio? Circũcisio nempe magis saluãdi q̃ saluatoris esse videt: ⁊ saluatorẽ circũcidere decet q̃ circũcidi: sed agnosce mediatorez dei et hoium: qui ab ipso natiuitatis sue exordio diuinis hũana sociat: ima summis. Nascitur ex muliere: sed cui fecũditatis fructꝰ sic accedat: vt non decidat flos virgitatis. Pãnis inuoluitur: sed pãni ipsi angelicis laudibꝰ honorãtur. Abscondit̃ in ꝓsepio: sed ꝓdit̃ radiante stella de celo. Sic ⁊ circũcisio veritatẽ suscepte ꝓbat hũanitatis: ⁊ nomẽ qd̃ ẽ sup oẽ nomen gloriã indicat maiestatis. Circumcidit̃ tanq̃ verus abrae filius: iesus vocat̃ tanq̃ filius dei. Neq̃ enĩ adinstar prioꝝ meꝰ iste iesus: nomẽ vacuũ aut inane portat. Nõ est in eo magne nois vmbra sed veritas. Celitꝰ siq̃dem inditus nomẽ euãgelista testat̃ qd̃ vocatum est ab angelo ꝑusq̃ in vtero ꝓcipet̃. Et attende verbi ꝓfunditatẽ. Postq̃ natꝰ est iesus: iesus vocat̃ ab hoibꝰ: qui vocatꝰ ẽ ab angelo ꝑusq̃ in vtero ꝓcipet̃. Idẽ quippe ⁊ angeli saluator ⁊ hois: sed hois ab incarnatiõe: angeli ab initio creature. Vocatũ est ait nomẽ eius iesus qd̃ vocatũ est ab angelo. In ore g̃ duoꝝ vel triũ testiũ stat oẽ verbũ: ⁊ ipsuz qd̃ in ꝓpheta abbreuiatũ manifestꝰ in euãgelio legit̃ caro factũ. Nos frẽs mei: nos respicit h̃ parabola. Christꝰ enĩ nec angelico eguit testimonio nec hũano: sed vt scriptũ est: oia ꝓpt̃ electos. Triplex ꝓinde querẽdũ nobis salutis ꝓprie testioniũ: ne forte videamur assumꝑsisse nomẽ dei nr̃i inuanũ. Et nos enĩ frẽs circumcidi necesse est: ⁊ sic nomẽ salutis accipe. Circũcidi sane nõ littera ꝑ spũ ⁊ veritate: circũcidi nõ vno mẽbro ꝑ toto corpe simul Licet enĩ magis in ea parte in q̃ mandata est iudeis circũcisio regnet additamẽtũ leuiathan: qd̃ a malo est ⁊ amputari debet: vniũsam tamen occupat carnẽ. A planta pedis vsq̃ ad verticẽ nõ est in nob̃ sanitas: nec est aliq̃ pars que nõ tabida sit h̃ veneno. Propterea sicut paruulus adhuc in fide ⁊ dilectiõe: ꝓpl's congruũ sibi mãdatũ exigue circũcisiõis accepit sic vbi creuit in virũ ꝓfectiorẽ: tãto iubet corꝓre baptizari: q̃ totius est hois integra circũcisio. Hinc est q̃ saluator nr̃ ⁊ circũcidi octauo die ⁊ post annũ tricesimũ dignatꝰ est crucifigi vbi in penã corpus oẽ distẽsum est: cuꝰ similitudini mortis ꝓtemplamur ⁊ nos: vt scribit apl's. Nimirũ q̃ nouissime traditũ est obseruantes. Que est ergo moralis circumcisio nr̃a nisi quaz cõmendat idem apl's: Victũ inquiens ⁊ vestitũ h̃ntes his ꝓtentis simꝰ. Optime ꝓprius circũcidit nos ⁊ superflua resecat vniuersa volũtaria pauptas: penitẽtie laborꝝ regularis obseruatio discipline. Ceterum in hac circũcisiõe triplex nobis querendũ ẽ salutis nr̃e testioniũ: ab ãgelo ⁊ maria ⁊ ioseph Oportet inq̃ vt ante oia nobis magis ꝓsilij angelus salutis nomẽ imponat. Dehinc ⁊ ipsius q̃ ꝓgregatiõis necessaria attestatio: quetanq̃ mater est singulorꝝ. Mater inq̃ virgo tanq̃ ea quã despõdit apl's vni viro virginẽ castã exhibere christo. Ez ne ipsiꝰ ministri cõtemnẽdũ ẽ testioniũ: ei q̃ imitari q̃rit saluatoris exemplũ. Hic ẽ ioseph: locũ q̃dez obtinẽs sponsi re autẽ vera seruus ⁊ dispẽsator q̃ sane pater vocat̃: magis autẽ nutritꝰ est. Sed dico eadẽ manifestiꝰ. Et ab his q̃ foris sunt frẽs mei: ⁊ ab eo qui intus ẽ: habere oportet testimoniũ bonũ. Cuꝰ enim oibus grata: nemini onerosa ẽ ꝓuersatio: huic sine dubio ꝓpria d̃ salute vniuersa fratrũ ꝓgregatio attestatur. Frustra plane sup his dũtaxat que sunt i manifesto nequissimꝰ ille fratrũ accusator trahit in causam: quem excusat vniũsitas fratrũ: habet a ꝑlatis testioniũ quisq̃s: ⁊ peccata secularis vite ⁊ hutꝰ q̃ tempis negligentia: Nãm in multis offendimꝰ oẽs: nisi forte sanctiores nos arbitramur discipulo quẽ dilexit iesus: humili eis ⁊ pura ꝓfessiõe iudicãda semp exponit: et eoꝝ satisfacere studet arbitrio. Jaz ne i his quidem pessimꝰ illius timẽda est accusatio: qn̄ nõ iudicabit dñs his in idipsum. At forte criminari volet intentionẽ: ⁊ in ea parte calũniãstruere machinabit̃: in qua nec fratrũ: nec ipsius pr̃is testioniũ satis efficax videat̃. Necesse est g̃ vt in hac parte opitulet̃ nob testis internus: q̃ magis corq̃ faciẽ intuet̃. A q̃ sane ⁊ incipiendũ est vt non ꝑius quicq̃ ꝓcipiatur in animo q̃ ab eo salutis nomẽ acceperit Vbi vero in opus ꝓcesserit manifestũ: expedit iam exteriora q̃ sibi testimonia ꝓciliare sicut ait apl's: Prouidẽtes bona non tm̃ corã deo sed etiam coram hoibus.

Wat. 18

1. Timo. 2.

1. Thi. 6.

2. Cor. 11.

Jaco. 3.

2. Cor. 8.

Sermo II vnde supra

Lue. 2.

Postquã consũmati sunt dies octo vt circũcidere tur puer: vocatũ est nomẽ eius ie/

sus. Ab initio de⁹ modũ acceptat: ⁊ nihil vnq̃ ĩmoderatũ illi placuit equitati. Hinc fuit q̃ ñ modo in pondere ⁊ mẽsura ⁊ numero ꝓdidit vniuersa: sed ⁊ ꝓtinus ipsi hoĩ modus ꝑscri/ Gen. 3. psit: mandatũ contulit dicẽs: Ex omni ligno paradysi comedes: de ligno autem sciẽtie boni ⁊ mali ne comedas. Leuissimũ plane mandatum: ⁊ larga oĩno mensura. Sed transgressus est homo ꝑscriptũ sibi modũ ⁊ ꝓstitutum sibi terminũ pretergressus. Unde ⁊ auertens ab eo faciem suam deus: vix tandem in dieb⁹ abrae amici sui placabilis fieri incipiens: rursus modũ instituit: ꝓmulgauit legem: sed nõ priori similem vsq̃ quaq̃. Ea siquidẽ ad cautelam fuerat: hec ad medelam. Ibi ꝓhibitio facta ne supfluitas subintraret: hic iam indicta abscisio est vt sacramẽti remedio que subintrauerat tolleret. Postremo illa quidẽ in arbore data est ne fructu eius vesceret: hec i ꝓprio corpe: vt caro ꝓputij scindere. Nec dubium sane q̃n cetera q̃ hũani corporis mẽbra additamentũ illud leuiathan occuparet venenũ scilicet ꝓcupiscẽtie ⁊ ĩmoderate atq̃ inordinate illecebra voluptatis: vt generalis quedam abscisio oĩbus necessaria videretur. Ceterũ quia singulorũ mẽbrorũ abscisionẽ humane carnis fragilitas ⁊ infantilis etatis infirmitas nullaten⁹ sustineret: pio moderamine dispositio supna puidit vt in ea potissimum parte ꝓcupiscẽtia castigaret: in qua vehemẽtius eam seuire ꝓstabat: ⁊ violenti⁹ maligna/ri. In oĩ siquidem ꝓtradicentiũ spiritui rebellione mẽbrorũ solum illud vsq̃ adeo ꝓtumax inuenit: vt contra omnẽ volũtatis deliberationẽ ad inhonestos ⁊ illicitos motus assurgat. Nam q̃ hec circũcisio octaua die fiebat spem cõmẽdabat regni celestis: q̃ videlicẽ ad primũ reflexus dierũ circulus ꝑferre q̃ndam corone spẽm videret. Hinc est q̃ octaua potissimũ dies post solẽnitates ꝑcipuas celebratur: ⁊ in sermone dñi prime btitudini copulatur octaua: vt celestis regni demũ iterata promissio: euidenẽ nobis coronã fabricet. Qui/ero sane dum circũcidit puer qui natus est nobis: saluator vocat: q̃ videlicet ex ꝗ iam ceperit opari salutẽ nostrã: ĩmaculatũ illũ ꝑ nobis sanguinẽ fundẽs. Neq̃ enĩ iam quereret ẽ christianis: cur voluerit dñs christus circũcidi. Propẽ hoc siquidẽ circũcisus est: ꝓpẽ q̃ natus: ꝓpter q̃ passus. Nihil hoꝝ ꝓpter se sed oĩa ꝓpter electos. Nec in peccato genit⁹: nec a peccato circũcisus: nec mortuus est pro peccato suo: magis autem ꝓpter delicta nostra. Quod vocatũ est inquit ab angelo priusq̃ in vtero concipetur. Vocatus plane: nõ impositum: nempe hoc ei nomen est ab eterno. A natura ꝓpria habet vt sit saluator: innatum est ei nomen hoc: non inditum ab humana vel angelica creatura. Sed quid dicimus? q̃ egregius ille ꝓpheta huncꝑsuz puerum multis noĩbus appellandũ fore predicẽs hoc vnũ tacuisse videtur: q̃ solum hoc ꝓmonuit angelus ⁊ testatur euangelista vocatum est nomen eius? Exultauit esaias vt videret diem hunc: ⁊ vidit ⁊ gauisus est. Benicq̃ ⁊ loquebat̃ gratulabũdus ⁊ laudans deum. Puer natus est nobis: filius datus est nobis: ⁊ factus est ꝑncipatus eius super humerũ eius: ⁊ vocabit̃ nomen eius ãmirabilis: consiliari⁹: deus fortis: pater futuri seculi: ꝑnceps pacis. Esa. 9. Sed vbi est nomen q̃ d est super omne nomẽ nomen iesu in quo omne genu flectatur? Forte in his omnibus vnũ illud inuenies: sed expressum quodãmodo ⁊ effusum. Nempe ipsum est de quo sponsa in cantico amoris: Oleum inquit effusum nomen tuũ. Habes ergo vnum in his omnib⁹ appellatiõib⁹ iesuz: nec oĩno aut vocari posset aut esse saluator: si forte quippiam horum defuisset. Nunq̃d nõ vere ammirabilẽ eum singuli sumus experti: in mutatione vtiq̃ voluntatũ nostrarũ? Hoc nempe est saluationis nostre ꝑncipium. cũ incipimus respuere q̃ diligebam⁹: dolere vnde letabamur: amplecti q̃ timebam⁹: seq̃ q̃ fugebamus: optare q̃ ꝓtemnebam⁹. Ammirabilis plane: qui hec operat̃ mirabilia. Sed nihilominus ⁊ consiliariũ sese exhibeat necesse est in electione penitẽtie ⁊ vite ordinatione ne forte sit nobis abscq̃ scientia zelus: ⁊ volũtati bone prudentia desit. Sane opus est vt deum quoq̃ ꝓbemus in remissione videlicet priorum delictorũ: q: nec sine hac salus nobis ꝓstare potest: ⁊ nemo potest dimittere peccata nisi solus deus. Verũ ne id quidem sufficit ad salutẽ: nisi forte q̃ expiamur in expugnãdo impugnãtes nos ne ab eisdem rursum cõcupisentijs supemur: vt fiant nouissima nr̃a peiora prioriꝫ. Videtur ne iam aliqu'd deesse saluatori? Plane deesset q̃ maximuz est nisi ⁊ pr̃ esset futuri seculi: vt p eũ sez in immortalitatẽ resurgerem⁹: q̃ p ꝑsentis seculi pr̃emgnãmur ad mortẽ. Neq̃ ꝗ satis: si nõ etiã ꝑnceps pacis pr̃i nos recõciliaret cui traditur⁹ ẽ regnũ: ne forte sicut filij pditionis vtiq̃ nõ salutis resurrecturi videremur ad penã. Multiplicabit̃ sane eius imperiũ vt merito saluator dicatur: etiam ꝓ multitudie saluãdorũ: et pacis nõ erit finis: vt veram noueris esse salutem: que non possit timere defectũ.

¶ Sermo III vnde supra

De circũcisione

Dñi frẽs habem⁹ qd amem⁹ ⁊ am/miremur: habem⁹ etiam qd imite/mur. Patet in ea magnũ dignatiõis bñficiuz vnde gratias agam⁹: latet aliquid clausum: qd in nobis implere debeam⁹. Venit nanq; dñs ꝑter nos non solũ redimẽdos sanguinis effusione: sed ⁊ docẽdos verbis: ⁊ exemplis nihilomin⁹ instruẽdos. Sicut enĩ penit⁹ erat inutile viaz scire si detineremur in carceri: ita redimi non ꝑdesset: si vie ignaros qui prim⁹ inueniret: primus reduceret in carcerẽ retru/dendos. Itaq; in maiore quidẽ etate patiẽtie et humilitatis ⁊ sup oia charitatis ceterarũq; virtutũ manifesta dedit saluator exempla: in infantia vo figuris velata. Sz anteq; ad hec discutiẽda veniam⁹ delectat aliquid prius de tanta ⁊ tam manifesta dignatiõe loqui. Ha/bent angeli gloriam purã ⁊ pfectam: sed nec nos erimus sine gloria. Videm⁹ gloriã eius gloriã quasi vnigeniti a patre: gloriã mie ⁊ af/fectum vere paterni: gloriã ꝑcedentis ex cor/de pr̃is: ⁊ paterna plane viscera exhibentis. Oẽs enĩ peccauerũt ait apl's ⁊ egent gloriam
Roma.3. dei. Et alio loco: mihi inq̃t absit gloriari: nisi in cruce dñi nr̃i iesu christi. Quid enĩ nob glo/riosi⁹: q̃q̃ tanti existimauit nos deus? Que ve maior illi gloria: q̃q̃ tanta dignatio ⁊ tanta benignitas: eo vtiq; dulcissima q̃ tam gratui/ta? Nam ꝑ impij⁹ mortu⁹ est. Videtis q̃tuz fecit ⁊ ꝑ qualib⁹. Pro q̃lib⁹ vt nõ supbiam⁹: q̃tũ ne desperem⁹. Propterea vt inueniami/ni non spiũ hr̃e hui⁹ mũdi: ꝫ spiũ qui ex deo ẽ et sciatis q̃ a deo data sunt vob: nolite obse/cro fieri sicut equus ⁊ mulus: ꝫ sicut piũ iumẽ/
Ps.72. tum qd ait: Ut iumentũ fact⁹ sum apud te: et ego semp tecũ. Talia enĩ iumẽta cogscũt pos/sessorẽ suũ ⁊ p̃sepe dñi sui: in q̃ posituz est eis pũssimũ fenũ ipse q̃ panis ẽ angelorũ. Ipse ei est panis viu⁹ de q̃ viuere debuit hõ: ꝫ qr hõ iumentũ fact⁹ ẽ: ⁊ panis fact⁹ ẽ fenũ: vt vel sic viuat de eo. Et hui⁹ q̃dẽ mutatiõis sacramẽ/tũ die natiuitati celebratũ est qũ verbum ca/
Eta.40 ro factũ est: cum sit ois caro fenũ. Ipsa g̃ de minorat⁹ est ab angelis ⁊ habitu inuentus vt hõ: hodie vo mirabili' aliq̃d audio. Iã mino/rat⁹ ẽ multomin⁹ angel: q̃ nõ solũ formã hois ꝫ formã hz pctõris: ⁊ infigit velut q̃dã caute/rio latronis. Quid ẽ enĩ circũcisio: nisi super/fluitatis ⁊ pcti indiciũ? In te dñe iesu q̃d ẽ su/perfluũ qd circũdat? Nõne tu ver⁹ deus es de deo pr̃e: hõ ver⁹ sine oi pctõ de virgie ma/tre? Quid facitis circũcidẽtes eũ? Dutatis qr
Gen.77. sup eũ possit cadere illa sinia: Vasculus cui⁹ ꝓreputij caro circũcisa nõ fuerit: ꝑibit aia ipsi/us de populo suo? Potest obliuisci pater filij vteri sui? Aut nõ cogsceret eũ: nisi signuz cir/cumcisiõis haberet? Immo vo si q̃ mõ possz non agnoscere filiũ in quo ei bñ placuit: ex ꝫ maxie signo poterat ignorare eũ: inuẽta in eo circũcisiõe: quaz pctõribus ipse ꝑuiderat ob purgationẽ vtiq; delictorũ. Sed q̃d miruz si caput ꝑ mẽbris accepit curationẽ: quã tñ i se ipso nõ habuit necessariã? Nõne ⁊ in mẽbris nostris sepe ꝑ vnius infirmitate alteri adhi/bet curatio? Dolet caput ⁊ in brachio fit co/ctura: dolent renes ⁊ fit in tibia. Ita hodie ꝑ toti⁹ corpis putredine cauteriũ quoddã infi/xum est in capite. Beniq; q̃d mirũ: si ꝑ nobis dignat⁹ est circũcidi: ꝑ quib⁹ dignat⁹ est mo/ri? Totus siq̃dem mihi dat⁹: ⁊ totus in meos vsus expensus est. Ego enĩ audiẽs qr transit ante carcerẽ filius magni regis: cepi alt⁹ ge/mere ⁊ miserabili⁹ exclamare dicens: Fili dei miserere mei. At ille sicut benignissim⁹: quis nam est inq̃t iste fletus ⁊ vlulat⁹ quem audio Et dicũt ei. Ipse est adaz ꝑditor ille quez pa/ter vester trudi fecit in carcerẽ: donec cogitet quibus illum supplitijs faciat interire. Quid ageret cui⁹ natura bonitas: cui ꝑprũ est mi/sereri semp ⁊ parcere? Descẽdit in carcerẽ: ve/nit vt educat vinctũ de domo carceris. Iu/dei vo non ĩmemores odio q̃ oderãt pr̃em: ex/ercent illud in filiũ. Unde ⁊ ipse ait: Qr̃ oderũt Jo.15.
me ⁊ pr̃em meũ. Quid ergo fecerũt impij: q̃/bus grauis erat etiam ad videndũ? Hic ẽ in/quiũt heres: venite occidam⁹ eũ. Sic g̃ occi/derũt agnũ dei: in suã quidẽ pniciẽ: ꝫ in salu/tem nr̃am. Illi enĩ sanguinẽ agni fuderũt: nos accessim⁹ ⁊ bibim⁹ illũ. Accepim⁹ calicẽ salu/taris: ⁊ calix inebriãs q̃ p̃clar⁹ est. Ecce vnde gr̃as agam⁹. Nam ante paucos dies celebra/uim⁹ aduẽtũ ei⁹ in carcerẽ hui⁹ mũdi: id ẽ: diẽ natalis: hodie vo celebram⁹ q̃ catenas ⁊ vin/cula nr̃a suscepit. Hodie enĩ qui pctũ nõ fecit vt reos absolueret inoxias man⁹ eorũ catenis inseruit. hodie sub lege fact⁹ ẽ: q̃ legem dedit. Sz dicẽdũ ẽ iã q̃d in hac circũcisiõe nob spũ alit indicet agẽdũ. Neq; enĩ sine cã in lege p/ceptũ: nec sine causa cõpletuz ẽ in dño: vt oc/taua die fieret circũcisio. Sz q̃s cogũit sensuz dñi: aut q̃s ꝓsiliari⁹ ei⁹ fuit? Assit nũc vr̃is de/siderijs aduocat⁹ spũs qui scrutat alta dei: et edisserat vobis sacramẽtũ istud octaue diei. Nõ ignoram⁹ iã oportere hoiez nasci denuo: nã ꝑpt ꝫ scdo nat⁹ ẽ dei fili⁹. In pctis siq̃dez nascimur oẽs: ⁊ necesse habem⁹ renasci in gra/tia: quã in baptismate quidem ꝓcepim⁹: sed heu totũ perijt in seculari vita. Nunc primũ Gen.19.

miserante deo virtus gratie in nobis opatur
vt in nouitate vite ambulem⁹. Ergo nascitur
homo qñ sol iusticie ortus in aio: peccatoꝝ il/
luminat tenebras: horrendūq; dei iudicium
internis obtutib⁹ offert: addens ad terroris
vinculū: breuem dierum numerū ⁊ finē incer
tum. Hec plane vespa est ad quā demorabiḡ
fletus: ⁊ necesse est addi matutini leticiam: vt
auditam faciat nobis miam suā. Sic enim fit
vespe ⁊ mane dies vn⁹. Est aūt dies ista iusti
cie: reddēs vnicuiq; qd suū est: nobis miseri/
am: mifico:diā deo. In hac die puer nascit:
qñ ex his que dixim⁹ ad amorē penitentie: et
odiū peti anim⁹ excitaḡ. Sed piculosum est si
forte velit inē seculi turbas agere penitētiam
vbi nimirū alij venenatis psuasiōib⁹: alij vn/
diq; excēplis peiorib⁹ ad peccatū alliciāt: alij
adulatiōib⁹ in vanā gloriā: alij detractiōibus
in impatiētiā animū eius deijciāt. Procedat
iam necesse ē prudētie radius: oñdat q̄tas et
q̄ importunas p̄sertim in hac gnātiōe nequā
oportunitates ⁊ occasiōes pcti offerat mūd⁹
et ingerat: q̄ debilis sit ad illas hūan⁹ anim⁹
maxime qui in peccati ꝓsue udie sit nutritus
In hac ergo die prudētie eligat de p̄senti se/
Ps.25 culo nequā fugere: dicēs cū ꝓpheta: Odiui
ecclesiā malignantiū: ⁊ cū impijs nō sedebo.
Sed nōdū sufficit hoc. Forte enī vult eligere
solitudinē nō satis attendēs ꝓpriā infirmita/
tem: ⁊ piculosam diaboli luctā. Quid enī pe/
riculosi⁹ q̄z solū luctari ꝓtra antiq hostis ver
sutias a q videaḡ: ⁊ quem videre non possit?
Itaq; iam habet necessariā fortitudis diē vt
nouerit custo diēdā ad dñm fortitudinē suaz:
et aciem multoꝝ pariḡ pugnātiū esse queren/
dam vbi tot sunt auxiliarij quot socij: ⁊ tales
2.Cor.2. q dicere possint cū aplo: Quia nō ignoramus
astutias inimici. Cōgregatio enī p fortitudi/
ne sua: terribil' est: vt castroꝝ acies ordinata.
Ve aūt soli: qz si ceciderit nō habet subleuan
tem. Qd si cuiq̄z ex antiqs p̄rib⁹ grām hanc
ꝓcessam audiuim⁹?: nō expedit temere se com
mittere huic piculo: nec oportet tētare deuz:
sicut ⁊ mgr noster de anachoritis loqns: qui
nō inqt ꝓuersiōis feruore nouitio ⁊c. Itaq; i
hac fortitudis die ad id qd iam cepat: id est:
Ps.25. Odiui ecclesiā malignātiū: etiā addat qd seq
tur: Lauabo inter innocētes man⁹ meas: Ve
rū cū eligit esse in ꝓgregatiōe multoꝝ: nunq̄d
eliget esse mgr q nondū discipulus fuit: ⁊ do/
cere quod didicit nunq̄z? Et quō aut aut in se
Epbe.5. aut in alijs mot⁹ irrōnabiles poterit tempare
Nemo carnez suam odio habuit. Quō ergo
putatis si iam mgr suus fuerit iste: q̄n facile si
bi aliqñ eo ampli⁹ quo familiari⁹ ꝓdescēdat?

Illuceſcat igiḡ dies tempantie: vt querat q/
modo tempari ⁊ refrenari possint incōtinētes
mot⁹ voluptatis: bestiales mot⁹ curiositatis
ceruicosi mot⁹ elatiōs sue. Eligat abiet⁹ esse i
domo dei sui: ⁊ subiect⁹ esse mgro sub q fran/
gatur eius volūtas: ⁊ obediētie freno ꝓcupi/
scentia rep̄maḡ: sitq; qd ait ꝓpheta: Imposu Ps.65.
isti hoies sup capita nostra. Nec dedignādū
seruo q p̄cessit in dño: Siquidez nō est seru⁹ Job.13.
maior dño suo. Ille enī cum iam creuisset eta/
te ⁊ sapia ⁊ gratia apud deū ⁊ hoies: cū iam
duodecim annoꝝ esset ⁊ remāsisset in hierusa
lem: inuent⁹ a beata virgine ⁊ ioseph cui⁹ fili
us putabaḡ in medio doctoꝝ audiēs illos et
interrogās: tamē descēdit cū illis: ⁊ erat sub/
ditus illis. Et tu ergo subdit⁹ esto ꝓpter illū
Sed iam tibi in ipsa obediētie via aliq̄ fortas/
sis dura ⁊ aspera occurrere possunt: vt accipi
as interdū precepta nōnulla que licz salubria
sint: min⁹ tamen suauia videanḡ: hec si mole/
ste ceperis sustinere si diiudicare prelatum: si
murmurare in corde etiam si exteri⁹ impleas
qd iubetur: nō hec est virt⁹ patiētie sed vela/
mentū malitie. Necesse est ergo vt illucescat
dies patiētie p quaz oia dura ⁊ aspera tacita
amplexaris ꝓscictia: te magis diiudicās ⁊ du
rius arguens: cui nimirū displicēt que ad sa/
lutem sunt: ⁊ in cogitatiōe tua semp partem
mgri quoad potes aduersus temetipm iuuās
teq; in oibus accusare: ipsum ꝓo magis excu
sare laborās. Porro in hoc loco iam cauēduz
tibi arbitror a suphia. Magnū est enim oino
sic vincere semetipsuz. Melior est ait Salo/ prouer.16.
mon patiēs viro forti: ⁊ qui dñaḡ animo suo
expugnatore vbiū. Considera denuq; q̄z mani/
feste ꝓpheta doceat necessariū esse hūilitatez
post patientiā dicēs: Verūtamē deo subiecta Ps.61.
esto anima mea: quoniā ab ipso patiētia mea.
Nōne videt hic occasione patiētie tentatio/
nem sensisse suphie? Necesse est ergo vt illu/
minet cor tuū radius humilitatis: ⁊ declaret
quid a te sit: quid a deo vt non altum sapias:
Quoniā deus superbis resistit: humilib⁹ dat Jaco.4
gratiam. Jam vo cum in his diutius fueris
exercitat⁹: roga dari tibi deuotiōis lumen: di
em serenissimā ⁊ sabbatū mentis in quo tanq̄z
emerit⁹ miles in laborib⁹ vniūsis viuas absq;
labore: dilatato nimirū corde currens viam
mandatoꝝ dei: vt qd prius cum amaritudie
et coactiōe tui spūs faciebas: de cetero iā cuz
sūma dulcedie pagas ⁊ delectatiōe. Hāc ni fal
lor petebat q ait: Remitte mihi vt refrigerer
Ac si dicat: Quousq; in labore ⁊ dolore isto
crucior: ⁊ morte afficior tota die? Remitte mi/ Ps.38.
hi vt refrigerer. Vex ⁊ ad hāc q̄dē pfectionē

pauci ni fallor pueniũt in hac vita. Neq; enim si quis aliqñ videt hanc habere: ꝓtinuo credat sibi necesse ē: maxime si nouitꝰ est: nec p ꝓfatos ascēdit gradus. Pdius enī dñs noster christꝰ pusillos corde blanditijs talibꝰ solet allicere. Sed nouerint qui hmōi sunt grāz hāc ꝓstitam sibi esse nō datā: vt in die bonoꝝ memores sint maloꝝ: ⁊ in die maloꝝ non īmēores sint bonoꝝ. Longe aliter qui exercitatos habēt sensus deuotiōis huius felici fruunt iocunditate. Sed multi tota vita sua ad h ten/dunt ⁊ nunq; ptendūt: quibus tamē si pie et pseuerant conati sunt statim vt de corpe exeunt redditur qd in hac vita dispēsatorie est negatum: illuc pducētē eos sola grā q̄ prius tenebāt ipsi cum grā: vt ꝯsumati in breui expleant tempa multa. Illis vero qui ad hanc deuotionis gratiā pueniūt vnū videt restare periculū: ⁊ oino timendū eis a demonio meridiano. Ipse enī sathanas trāsfigurat se in angelū lucis. Hoc ergo timendū ei qui tanta delectatione oia facit: nedū sequit affectionē: corpus destruat p īmoderatā exercitationē: ac deinde necesse habeat nō sine magno spūalis exercitij detrimēto circa debilitati circa curā corporis occupari. Ergo ne incurrat q̄ currit illuminari necesse ē lumine discretiōis: que mat virtutū est: ⁊ ꝯsūmatio pfectiōis. Hec nimirꝝ docet ne qd nimis: atq; hec est octaua dies: i qua circūcidit puer: qr discretio vera circūcidit: vt nō plus nec minꝰ fiat. Nam ⁊ qui minꝰ est fructū boni operis abscidit nō circūcidit: sicut qui tepidus est si minꝰ facit. In hac ergo die nomē imponit ⁊ nomē salutis: nec de eo qui sic versat dubitē dicere: q̄ suam ipsius salutē operet. Usq; ad hūc enī diem dicē possint angeli qui norūt secreta celestia: sed ego nūc primū ei fiducialit nomē salutis impono. At vero qr oino rara ista auis est in terris: huius discretiōis locum in vob fratres suppleat virtus obediētie: vt nihil plus: nihil minꝰ: nihil aliter q̄ impatū sit faciatis.

In Epiphania dñi Sermo I

Apparuit benignitas ⁊ hūanitas saluatoris nri dei. Grās deo p quē sic abūdat cōsolatio nostra in hac pegrinatiōe: in hoc exilio: in hac miseria. Sup his nanq; septꝰ vos ammonere curamꝰ: vt nunq; mente excidat pegrinos vos esse longe factos a patria: pulsos hereditate. Quisq; enī desolationez non nouit: nec ꝯsolationē agnoscē potest. Quisq; ꝯsolationē ignorat esse necessariā: supest vt ñ habeat dei gratiā. Inde est q̄ hoies seculi ne gotijs ⁊ flagitijs implicati: dum miseriaz non sentiūt: nō attendūt misericordiā. Vos quibꝰ non frustra dictū est: Vacate ⁊ videte quoniam suauis est dñs: ⁊ de quibꝰ idem ꝓpheta: Virtutē inq̄t operū suoꝝ annūciabit populo suo: vos inq̄ quos non detinet occupatio secularis: attendite que nam sit ꝯsolatio spūalis. Vos qui nō ignoratis exiliū: audite qr de celo venit auxiliū: Apparuit enī benignitas et hūanitas saluatoris nri dei. Priusq; appareret hūanitas: latebat benignitas. Siquidē et prius erat: nam ⁊ misericordia dñi ab eterno est. Sed vñ tanta agnosci poterat ⁊ Promittebat sed nō sentiebat: vnde ⁊ a multis ñ credebat: Multipharie q̄ppe multisq; modis loquebat dñs in ꝓphetis: Ego inquiēs cogito cogitatiōes pacis ⁊ nō afflictiōis. Sz quid respōdebat homo: afflictionē sentiens: pacem nesciēs? Quousq; dicitis pax pax ⁊ ñ est pax. Propē hoc angeli pacis amare flebāt dicētes: Bñe: quis credidit auditui nostro: Sed nūc credant hoies vel visui suo: qr testimonia dei credibilia facta sunt nimis. Ut enī nec turbatū quidē oculum lateat: in sole posuit tabernaculū suū. Ecce pax nō pmissa ꝯ missa non dilata sed data: non ꝓphetata sed ꝓsentata. Ecce quasi saccū plenū misericordia sua deus pater misit in terrā: saccum inq̄ in passiōe ꝯcidendū vt effundat qd in eo latet preciū nostrū. Saccū vtiq; etsi paruū: ꝯ plenum. Paruulus siquidē datus ē nobis: sed i quo habitat oīs plenitudo dinitātis. Postq; enī venit plenitudo tempis: venit ⁊ plenitudo dinitatis. Venit in carne vt vel sic carnalibus exhiberet: ⁊ apparēte humanitate: benignitas agnosceret. Ubi enim dei ūnotescit hūanitas iam benignitas latere non potest. In quo enī magis cōmendare poterat benignitatē suam: q̄ suscipiēdo carnē meā? Adeam inq̄: non carnē adam: idem non qualē ille habuit ante culpam. Quid tantope declaret eius misericordiā: q̄ q̄ ipsam suscepit miseriam? Quid ita pietate plenū: q̄ q̄ dei verbū ꝓpter factū est fenuz? Bñe quid est homo qr reputas eū: aut qd apponis erga eū cor tuū? Hic attendat homo q̄ta sit cura eiꝰ de eo: hic sciat qd de eo cogitet aut qd sentiat. Nō interroges o homo ea q̄ paterisset q̄ passus est ille. Quāti te fecit ex his q̄ p te factꝰ ē agnosce: vt appareat tibi benignitas eiꝰ ex hūanitate. Quāto enī miorem se fecit in hūanitate: tanto maiorez exhibuit in bonitate: ⁊ q̄to p me vilior: tāto mihi carior ē. Apparuit inq̄t apls benignitas ⁊ hūanitas saluatoris nri dei. Magna plane ⁊ manifesta benignitas: dei hu-

Ps. 45.
Ps. 110.
Titū. 3.
Heb. 1.
Jere. 29.
Ezech. 15.
Esa. 53.
Ps. 92.
Ps. 18.
Job. 7.
Titū. 3.

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf